

[Poul Møller.]

mue i en ejendom, i kunstværker, i værdipapirer eller på anden måde, skulle for så vidt beskatningsmæssigt være fuldstændig ligegyldigt, og de mennesker, der har ejendomme, betaler jo deres formueskat efter den vurdering, ejendommen er opgjort til, og bidrager derved til skatterne på samme måde som den, der har anbragt sin opsparede kapital i værdipapirer, i aktier, i obligationer, i indskud i banker og sparekasser eller i maskiner i sin egen erhvervsvirksomhed. Ejendomsbeskatningen lægger en ekstra skat på dem, der har anbragt kapital i ejendom, i modsætning til dem, der har anbragt kapital i maskiner, biler eller i andre genstande af værdi, og jeg tror, det er dette forhold, vi må revidere. Man kan nok diskutere grundskyldens salighed og dens saglighed, men jeg skal ikke indlade mig på en dybsindig grundskyldsdiskussion i dag. Man har hidtil i dette høje ting været enig om, at bygningskatterne skulle afvikles; så kommer her et forslag, der tilsigter en reform på dette område, hvorved bygningsbeskatningen afvikles, og når lovforslag kommer frem, kan man diskutere, hvorvidt regeringen har valgt det rette. Tidligere var vi alle enige om, at bygningskatten var en skat på arbejdsindkomsten, på arbejdet, og at det var urimeligt, at det arbejde, der blev præsteret ved at bygge et hus, skulle specielt beskattes. Det var en urimelig form for beskatning, sagde alle partier. Og nu i dag siger man: det kan praktisk talt ikke ændres, det kan vi ikke have med at gøre! Denne regering, som er sammensat af partier, der gik så varmt ind for, at bygningskatten skulle væk, har forhøjet bygningskatten mere, end nogen anden regering har gjort det siden Reventlows tid — hvis vi endelig skal tilbage dertil. Det er derfor mærkeligt, at vi ikke i dag foranlediget af dette forslag til folketingsbeslutning sagligt og roligt kan sige: lad os nu først få dette forslag i udvalg, og lad os så se, om regeringen ikke på grundlag af de forhandlinger, vi kan føre i udvalget, kan påtage sig at

fremsætte et lovforslag; når så det foreligger til efteråret, kan vi se, om regeringen har ramt det rigtige, og så kan vi begynde at dele os. Men jeg kan ikke forstå, at regeringen allerede nu afviser oppositionens ønske om, at den skal forme et lovforslag.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Ove Hansen og til den højtærede indenrigsminister, at jeg havde ment, vi stort set var enige om, at vi ville fastlægge forholdet imellem grundskyldpromille og skatteprocent, i sin tid, da vi behandlede finansministerens skattereformforslag. Nu sidder den højtærede minister ikke i skatteudvalget, men det ærede medlem sidder der, og jeg forstod dengang, at vi var enige om det princip, ligesom vi var enige om, at bygningskatterne skulle væk. Vi kunne diskutere, om det skulle være låst fast i forholdet 1:3 eller 1:4, måske højere, men vi var enige om, at der var noget fornuftigt i, at kommunerne ikke var helt frit stillet.

Nu siger det ærede medlem hr. Ove Hansen, at det kan man ikke gøre, det vil være at lægge spændetrøje på kommunerne, hvis de ikke må tage så meget ud af de faste ejendomme, som de har lyst til. Jeg ved ikke, hvor meget det ærede medlem ellers har imod at lægge spændetrøje på kommunerne. Jeg kan huske, vi havde en diskussion i vinter, hvor det ærede medlem var særdeles villig til at gennemføre et skattelovsforslag — ganske vist protesterede han imod det i Københavns amts sognerådsforening, men herinde stemte han for det — som i høj grad lagde en spændetrøje på kommunerne, idet det bestemte, at kommunerne ikke selv måtte fastlægge, hvor mange kommunale skatteydere de skulle have; der skulle være en grænse for, hvor mange der skulle betale kommuneskat. Skulle det så være urimeligt at sige til kommunerne: inden for dette spillerum kan I fastlægge forholdet mellem beskatningen på fast ejendom og beskatningen på indkomst til dækning af jeres udgifter?

Jeg er naturligvis fuldstændig klar over, at vi ikke sparer en eneste krone, fordi vi